

Dr. Boros Csanád Örs

ISTENEK AZ ÉGBEN

helma

Helma 2022

Istenek az égben

Írta: Dr. Boros Csanád Örs

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki
Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6466-28-0

Copyright © Dr. Boros Csanád Örs

A könyv borítóját Szopos Katalin készítette.

A két színes grafikát a kötetben, Ziaja Zsófia készítette.

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének
közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Helma Kiadó 2022

Dr. Boros Csanád Örs

Istenek az égben: Esendő istenek

Játszódik 2075 körül.

1. Creator

– Mindenki a fedélzetre! Mindenki a fedélzetre!

A Salvator legénysége lázas sietséggel indult meg a lakótérből a munkatérbe vezető lépcsőn. A súlyzóra emlékeztető forgórész két átellenes pontja közötti távot kellett megtegyék. Amint a fokokon mászva közeledtek az űrhajó tengelye felé, úgy csökkent a súlyuk. Az ionhajtóművek mellett elhaladva rövid ideig élvezhették a súlytalanság kellemes érzését. Majd megfordultak, és learaszoltak az egyre növekvő mesterséges gravitációban.

A parancsnok már várta őket. Magas, szikár alakja tetre készen állt a vezérlőpult előtt. A kijelzőt a Quirinus sárga sziklás látképe töltötte be. Felszínén elszórt fehér foltok jelezték a jégmezőket, a kavargó spirálok porviharokról árulkodtak. A planéta előtt felismerhetővé vált a Creator jellegzetes alakja. Szárnyszerűen kitárt napelemcelláin megcsillantak a fénysugarak. Mögöttük feltűnt a sugárvédett lakótér és a hajtómű. Egyre közelebb érve az orrban elhelyezett reaktort is megpillanthatták. Végül már a mikrometeoritok ütötte kráterek is kivehetővé váltak, melyek a burkolatát tarkították.

A bolygó fogságába esett űrhajó ötven szoláris éve várt a szabadításra. A Földön dúló járvány megakadályozott minden hasonló nagyszabású vállalkozást. A történelem kereke megrekedt egy időre, hogy most lassan, nyikorogva újrainduljon.

A képernyőre kíváncsi és izgatott arcok meredtek. Az elmúlt hetek ébren töltött ideje alatt végig erre a pillanatra vártak.

– Amint láthatják, sikerült meglelnünk a Creatort. Az üzeneteinkre nem válaszol, így valószínűleg kikapcsolt a fedélzeti számítógépe. A hőtérekép szerint viszont működnek az űrhajó hibernálókamrái – mutatott az infravörös sugárzáseloszlásra a Kapitány.

– Kiváló ajánlólevél a kamrákat tervezőknek – szólt a Mérnök.

– Reméljük az egészségi állapotuk is megfelelő lesz – mondta az Orvos.

– A Földön nem okozott gondot a kiolvasztás – jegyezte meg a Biológus.

– Igen, a Földön. De itt a súlytalanság és a jóval nagyobb háttérsugárzás miatt más a helyzet – pontosított a Fizikus.

A Kapitány résnyire összehúzott szemmel vizsgálta a hőtéreképet.

– Négy. Akárhogy nézem, az ötödik személy hibernálókamrája nemcsak, hogy nem működik, de ráadásul nem is látszódik a felvételen. Pedig a Creator leírásában egyértelműen az áll, hogy öt ilyen berendezéssel indult útnak.

– Ezek szerint levitték a bolygóra – vont le a következtetést a Fizikus – Tehát egy valaki a Quirinuson használta vagy használja.

– Vagyis ő valamiben különbözhetett a többiektől. Vagy csak egyszerűen így egyeztek meg egymás között – töprengett a Biológus.

– Nem látom sok értelmét, hogy egy ember végezze öt munkáját – szötte tovább a gondolatmenetet a Kapitány – Valószínűleg nem volt olyan sürgősen szüksége a hibernációra, mint a társainak.

– Tehát ellenállóbb volt a vírussal szemben – vonta le a következtetést az Orvos – Esetleg genetikailag immunis.

– Akkor viszont miért nem adott később magáról életjelet? – kérdezte a Mérnök – Hiszen mi csak a többiek segélyhívásáról tudunk, amiben közölték, hogy a bolygóhoz érve nemsokára hibernációba kellett merülniük, az előrehaladott stádiumú betegség miatt.

– Lehet úgy volt vele, hogy minek adjon le még egyet, attól még nem fogják hamarabb megtalálni – tette hozzá a Fizikus.

– Akkor is furcsa, hogy valaki ne akarjon kapcsolatba lépni a világgal – csóválta a fejét az Orvos.

– Mintha titkolt volna valamit – vetette fel a Biológus.

Elmélyedt csend követte a szavait. A hallgatást a Kapitány törte meg.

– Akárhogy is volt, nem tudhatunk meg semmi pontosabbat anélkül, hogy átmennénk a hajóra. Álljunk neki az előkészületeknek! Első lépés a megfelelő pályára állás a Quirinus körül. Utána a dokkolószonda beüzemelése, majd átvizsgálása. Ezek a Mérnök és a Fizikus feladatai. Közben a Biológus és az Orvos válassza ki a megfelelő védőöltözetet, valamint állítsa össze az emberek

kiolvasztásához és a vírus ellenszerének beadásához szükséges eszköztárát! Amint minden használatra kész, jelentsék nekem, és megkezdjük a műveletet!

Munkához láttak. A Fizikus meghatározta a megfelelő irányt és sebességet, hogy a Creatorral azonos keringési pályára kerüljenek. Gyakorlott kézzel állította be a Salvator hajtóműveinek vezérlését a kiszámított paraméterek alapján. A finom korrekciók hatását alig lehetett érezni, mégis megváltoztatta az űrhajó eddigi mozgását. Felemelő érzés volt látni, hogy a szimulátorokban ezerszer tesztelt művelet éles helyzetben is remekül működik. A navigációs panelen hamarosan feltűnt a két űrhajó egyre közeledő jele. Kezdődhet a csatlakozás.

A Mérnök lemászott a tengelyhez vezető lépcsőn. Súlytalanul lebegve haladt a fal mentén kialakított fogantyúkat használva. Megérkezett a keresett kabinhoz. Egyik kezével kapaszkodva, a másikkal eltekerte az ajtajának nyitókerékét. Nyikorogva mozdult meg a régen használt szerkezet. Beúszott a helyiségbe, és felkapcsolta a világítást. A dokkolószonda három szoláris évig pihent, amíg a Salvator megtette hosszú útját a Földtől a Quirinusig. A Mérnök büszkén simította végig az irányító elektronika paneljét. Annak idején maga is részt vett a tervezésében. Rákapcsolta az ellenőrző műszereket a megfelelő kapcsaira. Hamarosan kirajzolódott az áramkör állapota. Sorra mérte végig a szonda belső hálózatát. Minden rendben.

Kiment a kabinból, majd bezárta a légmentesen illeszkedő kaput. Alaposan ellenőrizte a szivárgást. Mikor megfelelőnek találta a szigetelést, kinyitotta a külső zsilipet. A levegő kirobbant a vákuumba. Mögötte lassan előbukkant a dokkoló szonda. Méltóságteljesen úszott ki a világűrbe, hogy előkészítse az utat az anyahajója számára. A Creator falához érve beindultak a korrekciós fűvókái, melyek a megfelelő pozícióba állították. A Mérnök a számítógép kijelzőjén követte nyomon az eseményeket. A szonda elérte célját, majd az automatizált kampóival rögzítette magát. A várva várt kattánás hangja biztosan jelezte a sikeres csatlakozást. Újból a szivárgás ellenőrzése következett. Eddig jól haladtak a művelettel.

– Mérnök a fedélzetnek! A dokkolás megtörtént. Megpróbálom kinyitni a Creator kapuját.

– Engedélyt megadom! – hallotta a Kapitány hangját.

A Mérnök a szondába épített robotkar segítségével lecsavarozta és leszedte a Creator külső, "vésznyitó" feliratú fedelét, majd megnyomta a mögötte lévő gombot. Normális esetben a fogadó űrhajó legénysége nyitja ki a bejáratot, de ők most fagyos öntudatlanságban feküdtek. A Mérnök várt. Semmi. Megpróbálta még egyszer. Semmi.

– Mérnök a fedélzetnek! A vésznyitó nem működik. Szükség lesz a lézervágóra.

A szonda orrészén kinyílt egy csapóajtó. Lencse villant mögüle. A nagyteljesítményű nyaláb felvette a harcot az űrhajó kapujával. Olvadt fém buggyant elő az útjában. A hőtérképen vörösen izzó sáv jelezte a munkáját. A kitarító ostrom végül meghozta gyümölcsét. A robotkar tapadókorongjai megfogták a körbevágott burkolatdarabot. Lassan mozgatva félretették az útból. A Creator belépő folyosója immár egy légtérbe került a dokkoló szondaéval. A Mérnök elindította a szivárgás-ellenőrzést.

”Ez eltart majd egy darabig” – gondolta.

A munkatérben mindenki feszülten figyelte a kijelzőt. A szkennel négyzetcentiméterről-négyzetcentiméterre ellenőrizte az összekötő felületet. A megfelelő légszigetelésű részek zölden villantak fel a monitoron.

Az orvos és a biológus már korábban készenlétbe helyezte a fertőtlenítő berendezést, ha netalántán mégis bejutna valamennyi a Creator levegőjéből. Most a védőruhán dolgoztak. Gyakorlatilag egy szkafanderhez hasonló öltözetre lesz szükségük, hiszen el kell kerülni a szennyezett közeg belélegzését. Talpára szabályozható elektromágneszt szereltek, hogy lehetővé tegye a járást az idegen hajó fémfalain. Ezen kívül ezüsttartalmú réteggel burkolták be, ami segít a kórokozók elpusztításában. A létfenntartó rendszer mellé ezúttal egy fertőtlenítő egységet is elhelyeztek, amivel a fűvókákon keresztül csírátlantató oldatot lehetett spriccelni egy adott területre. Hosszú távon a

Creator teljes légcseréje és sterilizálása volt a cél, de ehhez először be kell hatoljanak a belsejébe, hogy feltérképezzék.

– Kapitány, a védőöltözet kész – mondta a mikrofonjába az Orvos.

A rádióban válaszolt a Kapitány hangja.

– Önként jelentkezőt kérek, aki velem együtt átlép a Creator fedélzetére!

– Jelen – ajánlkozott rögtön az Orvos.

– Köszönöm. Átmegyek Önökhöz. A szivárgásellenőrzés hamarosan befejeződik.

Kisvártatva megjelent az ajtóban a Kapitány. Az Orvos már befejezte a védőruha előkészítését. Nekiláttak az alapos figyelmet igénylő beöltözésnek. A legkisebb hiba is súlyos következményekkel járhat, ugyanis a helytelen illeszkedések mentén kiszökhet a levegő, vagy keveredhet a külső szennyezett közeggel. Ennek esélyét csökkentette az öltözékben uralkodó enyhe túlnyomás. A kesztyű finoman kimunkált hajlatai lehetővé tették a benne való precíziós munkavégzést. A lábrész felhúzása és megfelelő csatlakoztatása nehéz feladatnak bizonyult. Végül lelkiismeretesen ellenőrizték egymás védőruháját. Mikor ezzel is készen lettek, meglepetten állapították meg, hogy majdnem egy órát töltöttek így el.

– De régen másztam már a falon ezzel a csodacsizmával! Ha jól emlékszem automatikusan kapcsolgatja a mágnesset, amikor felemelem, illetve lerakom a talpam – próbálgatta a szerkezetet az Orvos.

Lassú mozgással indultak el a szonda előtti első zsiliphez. Halk sziszegéssel nyílt ki, feltárva előttük a Salvator kijárati kabinját. Bementek a helyiségbe, majd bezárták maguk mögött a kaput. Újabb várakozás következett. Mikor a rendszer sehol sem jelzett szivárgást, végre megnyílt a Creatorhoz vezető út. Hevesen dobogó szívvel haladtak tovább a belépő folyosón. Mágnescsizmás lépteiknek döngő zaja még a szkafanderen keresztül is behallatszott. Észre sem vették, mikor bezárult mögöttük a második zsilip. A lézerrel kivágott ajtó olvadt szegéllyel feküdt a lábuk előtt. Mozdulatlanul túrta, amint rátapostak. Átléptek a tátongó résen az ötven szoláris éve elhagyatott világba.

– Igazán kiengedhették volna a levegőt, ha már amúgy is hibernációra készültek – morfondírozott az Orvos.

– Az ötödik társuk valószínűleg rendszeresen visszajárt ide, és így kényelmesebb volt – válaszolta a Kapitány.

– Nem úgy, mint most nekünk ebben a hacukában – lihegett az Orvos.

A falból itt-ott vezetékkötegek bukkantak elő a hiányos borítás alól. A lámpák homályos sárga fényt vetettek a folyosóra. A kampókon szétszórta elhagyott szerszámok lebegtek.

– Elég kapkodva hagyhatta itt ezt a részt – jegyezte meg a Kapitány.

– Vagy eleve nem tartott rendet – mondta az Orvos – Ne feledjük, hogy óriási pszichológiai teher lehetett az egyedül maradt asztronautának a

saját helyzete. Fel kell készülnünk, hogy esetleg már nem beszámítható elmeállapotban bukkanunk rá valahol.

Hamarosan újabb kabinhoz érkeztek. Beléptek és körülnéztek. A gépészeti helyiségben voltak. A szerelőasztalhoz erősítve egy félig szétszedett bolygójáró automatát találtak. Kerekei rugalmas felfüggesztéssel kapcsolódtak a karbon-szálas vázhoz. Az elektronikája keszkesza drótkötegei úgy álltak ki belőle, mintha kibelettek volna. Oldalán robotkar látszódott szorosán a törzséhez szorítva. Mérőműszerek hadát rögzítették köréje. Mellettük igazi régiségre bukkantak. Egy klasszikus falitáblára. Egyenletek és rajzok sokasága tanúskodott az egykori lázas munkáról. A tárolószekrények rekeszein címkékre írva a bennük található alkatrészek műszaki számai sorakoztak. A maradék helyet egy elektronmikroszkóp foglalta el. Gyakorlatilag alig fértek el ketten a zsúfolt fülkében.

– Szóval kibernetikus az ötödik emberünk. Ráadásul a szakmája lelkes művelőjének tűnik – összegezte a látottakat a Kapitány.

– Mintha mindent hirtelen félbehagyott volna. Nem túl biztató előjel – hümmögött az Orvos.

– Hátha működik még a számítógépe, és többet is megtudhatunk – vetette fel a Kapitány.

Odaléptek az asztal melletti computerhez. A bekapcsolás után felzúgott a ventilátor, és a kigyulladó lámpák jelezték a kapcsolódó eszközök indítását. A monitoron hamarosan megjelent a bejelentkező képernyő.

- Jelszóval védett. Gondolhattuk volna.
- A Mérnök és a Fizikus majd feltöri.
- Menjünk tovább.

Átléptek a szomszédos kamrába. Itt sötétség uralkodott, ezért felgyújtották a fejlámpáikat. A fényfoltok gömbcsuklós szerkezetre vetültek. Majd mögötte egy pedál is feltűnt. Kicsivel arrébb egy futópad.

- Az edzőterem. Elégé elhanyagolt állapotban van. Nem lehet egy sportos figura az emberünk.
- Fontosabb dolga is akadhatott a tornázásnál.

Végigdöngtek a rugós edzőgépek mellett. A futópadok között csak araszolva tudták átpréselni magukat. A testre erősíthető egészségügyi szenzorok rendetlenül lógtak össze-vissza a beépített orvosi egységből.

A következő helyiségben ismét pislákkolt a halvány világítás. Közelebb menve felismerhetővé váltak az itt tárolt eszközök.

- Defibrillátor, kardioszkóp, ultrahang. A megszokott egészségügyi felszerelés egy úrhajón
- állapította meg az Orvos.

A falra erősített fiókokhoz lépett, és belekukkantott. Gyógyszerek sokasága tűnt elő.

- Nem sokat használtak belőlük. Valószínűleg hamar diagnosztizálhatták magukon a halálos vírust, és egyből a hibernáláshoz folyamodtak.

– És a kibernetikusunk? Ő talán mindenre immunis?

- Vagy kevés kórokozó van a bolygón, vagy lehet, hogy az ötödik hibernáló kamrát

rendszeresen használva valójában kevés időt töltött eddig ébren.

– Igen, lehet, hogy adott periódussal mindig lefagyasztotta magát egy darabig. Akkor számára minden újabb ébredés egy igazi időutazással érhetett fel. De gyerünk tovább, találjuk meg végre a hibernált legénységet!

Nekiláttak a kabin alapos átkutatásának. Az eddigi termekkel szemben itt pedáns rend uralkodott. Bekapcsolták a szkafanderük rádióhullámos sűrűségmérőjét is. A vizorukon a valóságra egy színes kontúr tevődött, mely a felszín alatti szerkezetről árulkodott. A falakat tenyérnyi felületekre osztva vizsgálták azok kialakítását.

– Ott!

Az Orvos odament egy tároló melletti részhez. Már a Kapitány is észrevette a rejtett üreget. Megkapargatták a felszínét, és egy csavaros fedélre bukkantak. A derekukra erősített övükből imbuszkulcsot vettek elő. A rögzítőcsavarok hamarosan a mágneses tárolóhoz tapadtak. Óvatosan eltávolították a fedelet. Alatta egy vezérlőkart találtak, vörös felirattal.

– Ajtónyitás.

Lassan lehúzták a fogantyút. Halk sziszegés követte a mozdulatot. Az addig összefüggő tömbnek hitt térválasztó lomhán kitarult előttük. Fagyos köd áradt ki az elhúzódó zsilip mögül.

– Meg is vannak – mondta a Kapitány.

Mintha egy jeges felhőbe léptek volna. A hőmérséklet bőven a nulla alá esett. A levegő

víz tartalma zúzvara réteget képzett a bent lévő tárgyakon. A kicsiny helyiségben négy szarkofág sorakozott egymás mellett. A két úrruhás alak eléjük állva nézte őket. A fedelükön kijelző mutatta az életjelenségek mérőszámait. A fejléceken a hibernációban fekvő személy nevét olvashatták. Mind a négy arca tisztán látszódott az előtte lévő műanyaglapon keresztül.

– Itt nincs elég helyünk a munkálatokhoz – mondta az orvos.

– Úgy látom ezek már mobilizált hibernálótartályok. Toljuk át őket a Salvatorra! – adta ki az utasítást a Kapitány.

Az első tartályt rögzítő kapcsokat különösebb nehézség nélkül kioldották. A lebegő szerkezetet immár könnyen kitolhatták. Gyakorlott asztronautaként azonban tudták, hogy a nagy tömegű testek mozgatása a súlytalanságban is rendkívüli óvatosságot igényel. Ugyanis ha túlságosan nagy sebességre gyorsítják fel, akkor irányváltotatáskor könnyen kisodródhat, és nekiütközhet valaminek. Most pedig különösen értékes szállítmánnyal kellett bánniuk.

A visszafele úton már feltérképezett helyeken haladtak keresztül. A lebegő harmadik nesztelenül suhant kezeik irányítása alatt. Úgy érezték magukat, akár a fáraó sírjába betört fosztogatók. A jeges álomban fekvő arcán teljes dermedtséget láttak a gyenge világítás sárga fényében. Szinte hihetetlen volt most számukra, hogy az ide vezető úrhajózás három szoláris évét ők is ilyen állapotban tették meg. Habár a

hibernálás technológiája rengeteget fejlődött az elmúlt időszakban.

Közel két órába telt, mire mind a négy tartályt átvitték a Salvator összekötő folyosójára. Hosszú, és kimerítő munkán voltak túl. A légzáró zsilip hangja ezúttal ellazító hatással volt rájuk. Lesz idejük kifújni magukat, ugyanis a légmentes záródás ellenőrzése következik.

– Mi vagyunk az elsők, akik ötven szoláris év után, egy idegen naprendszerben élesztünk újjá hibernált embereket – jelentette ki az Orvos – Nincs még semmilyen tapasztalatunk arról, hogy ez milyen eredményre vezet.

– Történelmet írunk.

– A sikeres kiolvasztás után pedig valóban történelmi eseményekről hallhatunk majd beszámolókat. Ki tudja, lehet, hogy át kell majd írunk a tankönyvek lapjait.

– Milyen esélyeket látsz?

– Abból kiindulva, hogy az ötödik társuk egészségben átélte a hibernációt, jókat. Viszont ő immunis volt a járványra, ezért a szervezetét nem terhelte a fertőzés. Most pedig minden valószínűséggel súlyosan beteg pácienseket kell visszahoznunk az életbe, hogy utána beadhassuk nekik az ellenszert.

– Ez még a Földön is megterhelő volt a kezelték számára. Keményen megdolgoztatta az immunrendszerüket. Most pedig megannyi űrben és hibernációban töltött idő után kell ugyanezt megharcolniuk.

– Pontosan. Nehéz megbecsülni a konkrét esélyeket. Annyit mondhatok, hogy a tartályokba épített orvosi rendszer szerint eddig minden rendben volt. Feltéve, hogy hihetünk neki, reménykedhetünk, hogy hamarosan mindannyiunkkal beszélgethetünk. Fel kell készülnünk azonban arra a lehetőségre is, hogy esetleg hosszú időre lesz szükség ahhoz, hogy egyesek magukhoz térjenek.

– Milyen hosszúra?

– Ne várj tőlem most erre választ.

A falakba épített csövekből spriccelni kezdett a fertőtlenítőszer. Úgy mosta le a tartályokat és a mellettük várakozó úrhajósok ruháját, akár a tisztító zivatar. A különbség mindössze annyi volt, hogy ezúttal a szemközti oldalak elszívó rendszerei távolították el a szennyezett folyadékot. Az eljárás legalább fél óráig kellett tartson, hogy minden kórokozót biztosan elpusztítson. Az Orvos és a Kapitány esőerdőben kezdte magát érezni. Végre elállt. A légcserélő rendszer friss levegővel árasztotta el a kamrát. Miután ez is megtörtént, a Salvator kapuja megnyílt a megtisztultak előtt. Mögötte már ott lebegett a Biológus és a Fizikus.

– Üdv újra a fedélzeten! – arcukról boldog izgatottság sugárzott.

Együttes erővel áthúzták, áttolták az új lakókat az úrhajó tengelyében kialakított helyiségbe. Mögöttük bezárult a zsilip. A Kapitány és az Orvos nekiláthattak a védőruha nehézkes levételének. Társaik segítségével sikerült

kihámozni magukat, és elhelyezni a szkafandereket egy-egy tárolóban. Fáradtan nyújtóztatták ki a testüket. A kabinban már várta a hibernáltakat az előkészített egészségügyi eszköztár.

– Eljött az igazság pillanata – mondta a Kapitány. Kimerültsége egyszerre elmúlt, amint a Fizikus és a Mérnök elkezdte csatlakoztatni a hibernálótartályokat a rendszerhez.

– A Földön kapott műszaki leírások pontosak voltak. Eddig minden illeszkedik – szölt a Mérnök.

Amint elkészültek, a Biológus és az Orvos vette át a stafétát. Gondosan megvizsgálták a kijelzők adatait, amik alapján pontosították a kidolgozott eljárás menetét. Miután alaposan megbeszéltek mindent, elindították a folyamatot. A tartályok fokozatosan növelni kezdték a hőmérsékletet. Az életfunkciókat jelző görbék csigalassúsággal változni kezdtek. Mindenki feszülten figyelte a monitorokat. Az oldalsó ablak a folyamat haladását jelezte. Lépésről-lépésre zöldre váltottak rajta a sikeresen teljesített mérföldkövek.

– A legkritikusabb pontokon túl vagyunk – jelentette ki egy idő után az Orvos – Most már nyugodtan itt hagyhatjuk őket, elég, ha a távoli kapcsolattal figyeljük a hibernálókba épített számítógépeket.

– Szép munka volt, emberek! – összegezte az akciót a Kapitány.

2. Quirinus

A Salvator orvosi termében feszült figyelemmel követték az adatsorok változását. A rendszer nemrég jelzett, hogy az életfunkciók mutatói elérték a küszöbértékeket. Az Orvos már az ellenszer fioláját készítette elő, hogy bevezesse a hibernálókamra infúziós rendszerébe. A Fizikus közben a kiolvasztáshoz használt változó mágneses mező eloszlását ellenőrizte, ami rezgésbe hozta a hibernáltak vérében lévő nanorészecskéket.

– A homogenitás megfelelő. A frekvencia a nanorészecskék gerjesztési sávjába esik. Minden testrészen egyenletesen melegszik – állapította meg.

– Megindítom a vérátömlesztést – jelentette az Orvos.

Az ellenanyaggal kevert friss vér lassan áramlani kezdett az öntudatlan testekbe, miközben a kristályosodástól védő folyadék lassan kiürült a szervezetükből. Az Orvos ezalatt egyre csalódottabb arccal szemlélte a diagnózist.

– A rehabilitációs kamrába áttéve őket rendbehozhatók, de időbe fog kerülni. A belső szerveik sajnos már hibernálás előtt károsodtak. Az idegrendszerük állapota még ismeretlen, de egyelőre úgy néz ki, hogy határozatlan ideig kómában maradnak.

Szavait elgondolkodott hallgatás követte. Habár a gyógyulás esélye hál'Istennek magas volt, de

elűszott a remény, hogy hamarosan információkat tudhatnak meg az előző küldetés tagjaitól. Az ötödik asztronautát a bolygón pedig időben kellett megtalálják, hiszen csak a Quirinus megfelelő pályaállása esetén indulhattak haza.

– A Mérnök üzenetet küldött a gépteremből. Sikerült adatokat nyernie a Creatoron talált számítógépből – szólt a Fizikus.

A gépteremben a szétszerelt computerek előtt lázasan dolgozott a Mérnök. Már korábban lecsavarozta a borító lapokat az áthozott eszközről. Ahol másképp nem boldogult, ott óvatosan a lézervágó segítségéhez folyamodott. A felépítés itt is a jól bevált elrendezést követte, így hamar rálelt a keresett merevlemezre. Remélhetőleg nem károsodott túlságosan a kozmikus sugárzástól. Könnyedén kiszerezte a helyéről, és beillesztette az előkészített merevlemez dokkoló állomásba. Eljött az igazság pillanata. A saját számítógépe új meghajtó csatlakoztatását jelezte. Megnyitotta a könyvtárat, és izgatottan futotta át a mappaneveket. A legtöbb közülük sorszámmal ellátott projektnév volt. Amint megpróbálta megnyitni az elsőt, ”sérült mappa” hibaüzenetet kapott. Nem jó előjel. Végre rábukkant egy olvasható tartalomra. A bolygó felszín alatti struktúráját vizsgáló tanulmány nyílt meg előtte.

Ez már helyes nyomra vezető adat. A legizgalmasabbnak a jégréteg vastagságeloszlását

mutató térkép bizonyult. A szeme megakadt egy nagyjából négyezer kilométer hosszú kanyonrendszeren, ahol sötétkék szín jelezte a bőséges vízkészletet. Pár paranccsal rávetítette a domborzat térképét is. Egyből feltűnt egy egyenletes felszínű völgy képe, mely a jégmezők kellős közepén terült el. A lehető legideálisabb hely egy úrbázis kialakításához.

Lekérte a koordinátákat és továbbította a legénység többi tagjának. Számított rá, hogy a Kapitány hamarosan egy megbeszélést hív össze, ahol kiértékelik az eddigi eredményeket, és döntést hoznak a következő lépésekről.

Jelenleg ők az emberiség küldöttei, akik a hibernált űrhajósokkal együtt a bolygó meghódításának nagy álmát is felélesztik. A vírus után eszmélő Föld nem gubózhat be a kényelmes biztonságba, feladva elődei önfeláldozó és idealista felfedezési vágyát.

Gondolataiból a Kapitány és a csapat érkezése szakította ki. Az arcokon jóleső izgalom tükröződött, mint mikor egy gyerek egy rejtélyes kaland előtt áll.

– Köszönöm uraim a kitartó és eredményes munkát! – kezdte a Kapitány – A lényeg, hogy a Creator legénységének egészsége visszaállítható, még ha ez időbe telik is. A másik örvendetes hír, hogy úgy tűnik, megtaláltuk a bázis legvalószínűbb helyét. Felkérném a Mérnököt, hogy ismertesse az eredményeit!

– A Creator fedélzetéről hozott számítógépen tárolt adatok alapján meghatároztam azt a területet, amelyet a domborzat és a vízkészlet eloszlása a legalkalmasabbá tesz egy bázis létesítésére. A kivetítőn pirossal bekeretezett szektorként láthatják. A Salvator jelenlegi alacsony keringési pályájáról megbízhatóan megtervezhető a landolás az adott térségben.

– Helyes. Számolják ki a művelet részleteit, és helyezték készenlétbe a leszállóegységet! – adta ki az utasítást a Kapitány.

A Fizikus betáplálta a szimulációnak a megfelelő koordinátákat, és a figyelembe veendő fizikai hatásokat. A modellezés menete először a közelítő számításokkal indult, melyeket egyre összetettebbek követtek. Mikor megbizonyosodott a megoldások numerikus stabilitásáról, néhány pontban ismert mérési adatokkal összevetette, és szűrőpróbaszerűen ellenőrizte a helyességüket. Miután megfelelőnek találta a tervezést, továbbította az adatokat a Mérnöknek.

A leszállóegység türelmesen várakozott a Salvator lakótere melletti helyiségben. A mérnök súlytalanul lebegett be hozzá, kezében a műszaki vizsgálatához szükséges eszközöket tartalmazó ládával. A modul leginkább egy bűgő csigára hasonlított, melynek keskenyebb végében a személyzetnek kialakított kabin helyezkedett el, míg vele átellenben az áramvonalas orrész

alakították ki. A legfontosabb szerepet a hőpajzs töltötte be, mely a légtérbe való belépéskor meg kell majd akadályozza, hogy a jármű a benne ülőkkel együtt szénné égjen. A Mérnök alaposan ellenőrizte a sértetlenségét, esetleges repedések után kutatva a röntgenkészülékével. A legapróbb sérülés vagy anyaghiba is végzetessé válhat a kritikus pillanatban. Következett a fékezőernyők kontrollja, melynek során a nyitószervókat és a tartóköteleket is rendben találta. Az ernyők anyaga mindenhol szakadásmentesnek mutatkozott. A végén az elektronikai és a mechanikai rendszerek vizsgálata viszonylag gyorsan ment. Az egység rendszerére kapcsolt hibakereső berendezés jele közel fénysebességgel száguldott végig annak áramkörein, és villámgyors eljárásokkal adott jellemzést a működésükről. Közel egy órás munka után a Mérnök elégedetten jelentette a rádióba:

– Központ, itt Mérnök. A leszállóegységet átvizsgáltam, minden rendben. Készenlétbe helyezem a rendszert.

Távírányítással elindította a motort, mely a kabin fedelének lassú kinyitását végezte. Kitarult a landoló modul belseje, mely az égből az idegen bolygó felszínére fogja szállítani a második emberi küldetés tagjait.

A Kapitány újabb tanácskozássra hívta össze a legénységet. A mesterséges gravitáció kényelmes ülést tett lehetővé a Salvator forgó

lakómoduljának eme külső kabinjában. A Fizikus éppen a kiszámolt pálya részleteit ismertette. Az űrhajóról a leszállóegység csekély módosítással letérhet a bolygó körüli keringésről, és beléphet a Quirinus légkörébe. A planétán a nehézségi gyorsulás a földi érték nagyjából hetven százaléka volt, és légkörének sűrűsége is megközelítette az otthonit. A legjelentősebb különbségnek az összetétele bizonyult: a szinképelemzések szerint belélegzésre alkalmatlan volt. Ezen kívül a sárgás bolygónak volt még egy nagy hátránya a Földhöz képest az emberi látogatás szempontjából. Nem rendelkezett saját mágneses térrel, ami megvédje a felszínét a kozmikus sugárzás folyamatos bombázásától. Az asztronautáknak ebből kifolyólag nem csak az utazásuk közben kellett gondoskodniuk a megfelelő árnyékolásról, hanem a landolás után is.

– Amint láthatják, a manőver végén pont a bázis feltételezett helyén szállunk le – foglalta össze a Fizikus az előadását – Mikor már a távolság és az alattunk lévő légoszlop átérésztőképessége lehetővé teszi, alaposabban fel kell térképeznünk a terepet, mielőtt leérkezünk. A hópajzs és a fékezőernyők mellett ugyanis a végén mindenképpen szükségünk lesz a fékezőrakétákra is.

– Köszönjük a remek munkát! – szólta a Kapitány – Megkérném a Mérnököt, hogy számoljon be a landolóegység állapotáról!

– A hőpajzs repedésmentes, sértetlen. A fékezőernyőkön nem találtam szakadást. A kioldószerkezet tökéletes. Az elektronika és a mechanika is hibátlanul működik. A modul bevetésre kész – összegezte a Mérnök.

– Nagyszerű. Abban kell most megegyeznünk, hogy ki száll le a bolygóra, és ki marad az űrhajón. Megkérdezném az Orvost, hogy változott-e azóta a hibernáltak kondíciója?

– Továbbra is kómában fekszenek, de az életműködésük stabil. Azonban én inkább mellettük maradnék – fejezte ki szándékát az Orvos.

– Rendben. A többiek mind jönni akarnak? – kérdezte a Kapitány.

Mindenki határozott igennel felelt. Négyen ülnek tehát majd a landolóegység kabinjába.

– Ellenőrizték az űrruhákat, és egy óra múlva találkozunk a leszállómodulnál!

Izgatott készülődés vette kezdetét. Eljött az idő, amikor a titokzatos planéta felszínére lépnek. Az előző küldetés eltűnt asztronautájának sorsa mindenkit fejtörésre készített. Számolgatták az esélyét, hogy még élve rábukkanjanak a kibernetikusra.

A megbeszélte időben négy szkafanderes alak jelent meg a landolóegységnél. Arcukat sötétített

vizor takarta el, a mellvértjükön világító kijelzők a létfenntartó rendszer helyes működését mutatták. A ruha már karcsúbb kivitelezésben készült, mint az elődei, ami megkönnyítette a benne való mozgást. Anyagszerkezete védelmet nyújtott a kozmikus sugárzás, valamint az esetleges porviharok pusztító hatása ellen. Az alatta hordott vízhűtéses rendszer kényelmes hőmérsékletet biztosított. Az asztronauták kimért léptekkel indultak el a kabin felé. Bemásztak a nyitott fedelén keresztül, és elhelyezkedtek a székekben. A szűk térhez képest meglepően kényelmesen alakították ki az üléseket. Gondosan beszájazták magukat, majd felkattintották a műszerfal kapcsolóit. A sorra kigyulladó fények jelezték, hogy a gép életre kelt. Az automatika lassan becsukta fejük felett a fedelet.

A rádióban a Kapitány hangja szólalt meg.

– A zsilipet kinyitni. A leszállóegység megkezdte útját a Quirinusra.

A modul a világűr némaságában kirepült a Salvator védelmező szárnyai alól, és elindult a bolygó felé. A legénysége még nem láthatta az idegen tájat, ugyanis a hőpajzs eltakarta szemeik elől. Az egyhangú, sárgás felszint sötétebb kráterek tarkították. Alakjuk néhol összefüggő rendszerre olvadt egybe, fennsíkokat és kanyonokat formálva. A láthatáron vörös sávban izzott a planéta légköre.

A kabin enyhén rázkódni kezdett, amint a szonda a keringés több kilométeres másodpercenkénti sebességével elérte a légkör felső, ritka határát. A közegellenállás azonban exponenciálisan növekedett, amint egyre sűrűbb légkörbe értek. Az űrhajósokra nehezedő terhelés érezhetően fokozódott, a biztonsági hevederek egyre keményebben nyomódtak a vállaiknak. Már-már úgy tűnt, hogy az egész világ reng körülöttük, mikor a lassulás enyhén csökkenni kezdett. A sebességük immár tizede volt a kezdetinek, és a Quirinus gravitációja is mindinkább érezte hatását. Pályájuk iránya a felszínhez képest a függőleges felé tartott, amint zuhanásuk irama állandósulni látszott. Ekkor a Mérnök beszéde ütötte meg a fülüket.

– A hangsebesség értékének közelébe lassultunk. Magasságunk 12 km. Kioldom az első fékernyőt.

Hirtelen lökést éreztek magukon, amint a hővédő pajzsból kinyílt az ernyő. Az immár eléggé sűrű légkör belekapott a többkúpolás, különleges szövetbe. A tartózsinegek nekifeszültek az óriási erőnek. Az ereszkedés ugrásszerűen lassult.

– Magasság 6 km. Leválasztom a hőpajzs elejét.

A tüzes meteorként izzó hőpajzs lekapcsolódott a kabinról, és eltávolodva tőle lezuhant. Az asztronauták előtt feltárult az új világ arca. A

felszínén már tisztán kivehetővé vált a kanyonrendszer sebhelyhez hasonlító vonulata. Árkai hosszan szeltek keresztül a vidéket, rojtokkal csipkézett peremekkel szegélyezve. Közelebb érve feltűntek az éles körvonalú fennsíkok, melyekből sűrű erzetként futottak le a völgybe a keskeny mélyedések.

– Magasság 3 km. Kioldom a második fékernyőt.

A rázkódás immár jóval kisebb volt. A második ernyővel már a hangsebesség nagyjából harmadára lassultak. Amint a felszínhez közeli sűrűbb és sűrűbb légrétegekbe értek, a sebességük fokozatosan még tovább csökkent. Hamarosan a hópajzs hátsó része is levált, ami mögül feltűntek a fékezőrakéták.

– A spektrométerek szerint a völgyben inhomogén anyageloszlás található – szólalt meg a Fizikus – Kőzetek, vas, víz és jelentős szerves vegyület is előfordul. Uraim, úgy néz ki, hogy megleltük a bázist.

Szavai után öröm és elégedettség érzése áradt szét az emberekben. Küldetésük jelentős mérföldkőhöz érkezett. A fél évszázada magára hagyott, vagy legalábbis rejtőzködő, ember alkotta létesítmény felfedte hollétét.

Már az optikai sávban is feltűnt a távlati kép, amin sejteni lehetett az esetleges épületek helyét. A Mérnök az oldalfűvőkák precíz használatával az üres leszállópálya felé kezdte manőverezni a

gépet. Az alattuk elterülő táj egyre inkább betöltötte a látóterüket. Lapos kupolák sorakoztak koncentrikus rendben, fedett folyosókkal összekötve. Néhol a domborzat alól előcsillant egy-egy acélajtó, földalatti helyiségekről árulkodva. A bázis peremein napelem-telepek terültek el, melyekről a mellettük elhelyezett ventilátorok folyamatosan fújták le a port. A landolóegységet már csak húsz méter választotta el a talajtól, amikor beindultak a fékezőrakéták. A nyolc lángoszlopon lassan leereszkedő égi küldött felverte a leszállópálya addigi nyugalmát. A fűvókák fokozatosan elcsendesedtek, amint a modul elérte a felszínt. A lengéscsillapítók okozta lágy huppanás megnyugtató érzéssel töltötte el a landolást befejező asztronautákat. Megérkeztek.

A landolóegység fedele lassan, méltóságteljesen kinyílt. A négy szkafanderes ember egymást követve bukkant elő. A Mérnök ment elől, utána a Fizikus és a Biológus. A sort a Kapitány zárta. Csizmájuk apró porfelleget kavart, amint lábuk a Quirinus felszínére lépett. Övükben lézerpisztoly csillogott.

A Mérnök és a Fizikus ellenőrizte a fűvókákat, a burkolatot, és a folyékony hidrogén- és oxigéntartályokat. Rövid munkálatba kezdtek, hogy az egységet alkalmassá tegyék a majdani felszálláshoz. A ledobott hőpajzsok alól nemsokára újak kerültek elő. A visszaút több

üzemanyagot emészt majd fel, aminek zömét a pálya elején kell elégetni. Szerencsére a fékezőernyők tökéletesen működtek, így nem fogyasztottak a tervezetnél több hajtóanyagot. A szerkezeti elemek közül semmi sem sérült meg landolás közben, így egyelőre minden a terv szerint alakult.

Miután minderről megbizonyosodtak, végre körülnézhetek az ismeretlen vidéken. A bázistól biztonságos távolságban landoltak, szemben velük sorakoztak a kupolás épületek. Elindultak az irányukba, miközben folyamatosan figyelték a szenzorokat. A sugármérő az elfogadható tartományon belül maradt. A lézeres spektrométer elemzése szerint a légkör körülbelül fele-fele arányban szén-dioxidból és nitrogénből állt, kevés metánnal elegyítve. A hőmérséklet tíz fokkal fagypontra maradt. A napsugárzás intenzitása elegendőnek tűnt a napelemek működése számára. Az infrakamera képén vörös foltként jelent meg néhány közeli létesítmény. Hamarosan mozgás jelei is tisztán látszódtak rajta.

– Itt valamilyen tevékenység folyik – állapította meg a Fizikus – Úgy látszik, működnek az automaták.

– Kérdés, hogy értelmes munkát végeznek-e? – tette hozzá a Mérnök.

Egy magas, hosszúkás szerkezethez értek. A hőtérkép rendkívül forró tartományokat mutatott